

[Udenrigsministeren.]

søger – og det skal jeg komme nærmere ind på, når jeg kommer til hr. Ninn-Hansens bemærkninger – at finde fælles europæiske standpunkter, når det overhovedet er muligt, men at vi ikke vil kunne bruge i en debat, at vi er nødt til eller tvunget til eller presset til, eller hvilket udtryk man kunne tænkes at bruge, at indtage det og det standpunkt, for så ville det være i strid med de vilkår, hvorunder vi i sin tid opfordrede den danske befolkning til at gå ind i EF, nemlig at vi begribeligvis gik ind for at deltage positivt, ellers skulle vi være blevet udenfor, vi gik ikke ind for at være kværuleanter og være besværlige, men vi måtte som alle andre ni forbeholde os at have vores udenrigspolitiske selvstændighed og handle efter det, også selv om det nu og da – hvad vi kunne beklage – skulle ske i uenighed med andre EF-lande. Det er Danmark jo ikke den eneste der gør sig skyldig i.

Vi får i morgen – hvad jeg er meget glad for – det første officielle besøg, den nye franske udenrigsminister aflægger i noget medlemsland. Vi har ikke hørt nogen kritik fra Frankrig for den politik, vi har haft her. Det er jo ikke så mange dage siden, Frankrig i Cyperspørgsmålet stemte anderledes end alle EF-landene i øvrigt. Det vil da svække vore forhandlingsmuligheder omkring Cypern, men man drømmer da ikke om at begynde at sige til Frankrig, at det har de ikke ret til at gøre, det bør de ikke gøre. Jeg tror, det er rigtigt, at det bliver understreget på den måde, som hr. Hilmar Baunsgaard gjorde det.

Jeg skal ikke kommentere hr. Hilmar Baunsgaards bemærkninger om FN ud over at sige, at jeg er helt enig med dem. Det sidste, hr. Hilmar Baunsgaard sagde om, jeg vil ikke sige en truende krig mellem rige og fattige, men dog en formulering, der går i den retning, minder mig om en vending, jeg har set for nylig – jeg kan ikke huske præcis hvor – i en artikel om de kommende års sikkerhedspolitik, hvor man siger, vi har oplevet religionskrige, vi har oplevet – og så kommer der en række navne, og så slutter man med at sige: skal vi være den generation, der oplever fordelingskrigen? Det kunne jeg ikke lade være at tænke på, da hr. Hilmar Baunsgaard kom med sine bemærkninger heroppe. Det er det, der sådan lurer omkring hjørnet.

Så sagde hr. Gert Petersen, at instruksen lød på, at vi skulle stemme for, men at vi i stem-

meforklaringen skulle gå imod fordømmelsen i resolutionen. Jeg vil gerne sige endnu en gang, at der ikke var tale om nogen fordømmelse i denne resolution, og det er en helt væsentlig ting, for da der var en resolution en uge før, eller hvornår det var, hvor der var tale om en fordømmelse i den operative del, stemte vi imod, selv om andre ting i den resolution kunne have opfordret os til at afstå eller stemme for. Der var ikke tale om fordømmelse i den resolution, det drejer sig om her.

Når hr. Gert Petersen siger, at frigørelsen af de afrikanske folk må ske på deres egne betingelser, er jeg mest enig. Dermed mener jeg, at jeg mange gange har givet udtryk for – jeg tror også, jeg sagde det under talen i FN – at afrikanske problemer må finde afrikanske løsninger. Det kan der måske nok være grund til at minde om en gang imellem, når man ser interesserne tørne sammen. Men jeg vil gerne vedgå, at jeg ligesom alle andre udenrigsministre i den tid, jeg kan huske, har stemt imod eller i hvert tilfælde undladt at stemme for, at man med alle midler skulle fremme denne frigørelse. Jeg kan godt se, det måske somme tider kan være svært at forstå for afrikanske lande, men vi har ofte følt, at det var lidt for billigt for os at sidde og sige: kæmp med alle midler, også de militære, men kommer I og spørger os om hjælp, siger vi, at det giver vi nu altså ikke her fra landet. Det spørgsmål synes jeg ikke er helt så enkelt, som hr. Gert Petersen stillede det op.

Så glædede jeg mig over, at det blev slået fast af hr. Gert Petersen, så der ingen tvivl var, og det viser sagen i øvrigt også – at der er mulighed for at fastholde en selvstændig dansk udenrigspolitik. Ja, det er der, og det er det, vi har sagt gang på gang, men det, man fra hr. Gert Petersens partis side har bestridt gang på gang. Nu har vi altså hr. Gert Petersens ord for det, og jeg vil gerne tillade mig i de begrænsede kredse, hvor det måtte kunne være af vægt og værdi, at citere hr. Gert Petersen for det.

Når hr. Gert Petersen så siger, at baggrunden for de protester, vi har hørt, er, at vi er med i en politisk union, må jeg endnu en gang anholde dette udtryk: der er ikke noget, der hedder en politisk union. Vi arbejder i øjeblikket med en, skal vi sige samlebetegnelse for vores arbejde i EF, som under navnet »europæisk union« for tiden behandles på grundlag af en rapport fra statsminister Tindemans – vi